

καὶ τὸ ἱστορεῖν ἀπαντῶσιν εἰς τὴν σημασίαν, ἣν ἔχουσι παρ' ἡμῖν.

Ἐν σελ. 363. «Δοξάζειν» παρὰ τοῖς δοκίμοις σημαίνει νομίζειν κλπ. Ἀπὸ δὲ τοῦ Πολυβίου ἔχει καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ τιμᾶν, παρὰ τοῖς Ὁ. καὶ τῇ Κ. Δ. οὐδέποτε ἀπαντᾷ ἐν τῇ πρώτῃ ἐννοίᾳ, ἀλλ' αἰεὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ. Ὅθεν ἐν τῇ Κ. Δ. = τιμᾶν, μεγαλύνειν, αἰνεῖν, ὁμνεῖν, ἐγκωμιάζειν, εὐλογεῖν, δοξολογεῖν.

Ἐν σελίδι 410. Ἀναγράφονται τὰ ἐξῆς «Συνίστημι», τὰ εἰς μι ρήματα ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ Δ'. αἰῶνος π. Χρ. ἤρξαντο τρεπόμενα εἰς βαρύτονα καὶ συνηρημένα. Ἀπὸ τοῦ 336 π. Χρ. ἐν ἐπιγραφῇ Ἀττικῆς ἀπαντᾷ «ὁμνῶν» ἀπὸ δὲ τῇ 200 π. Χρ. οἱ βαρύτονοι τύποι τῶν ἐκ μι εἶναι πολυπληθεῖς. Ὁ Πολύβιος οὐδέποτε λέγει «δεικνύσασιν» «ὁμνύσασιν». ἀλλ' αἰεὶ «δεικνύουσιν», «ὁμνύουσιν». Ὅσως πρώτος ἔγραψε καὶ ἱστανό. ἀποφεύγων τὴν χωσμοδίαν τοῦ «ἱστώ», βραδύτερον δ' ἐλέγχθη καὶ ἱστώ.

Τὸ ἱστανό ἀπαντᾷ τις ἐν Β' πρὸς Κορινθίους κεφ. Γ'. 1 καὶ ἀλλαχοῦ· ὁ δὲ παλαιὸς τύπος συνίστημι περιεσώθη ἐν Ρωμ. ΙΣΤ'. 1. — Ἐν τῇ Κ. Δ. ἀπαντᾷ καὶ τὸ στήκω ἐκ τοῦ ἔστικα ἀντιτιθέμενον πρὸς τὸ πίπτειν Ρωμ. ΙΔ' 4. Ἐν σελ. 414. Τὸ ἀθετεῖν συχνάκις εἴρηται παρὰ Πολυβίῳ καὶ Πλουτάρχῳ· σημαίνει «ἀθετον ποιεῖν, αἰρεῖν, καταλύειν, ἀποτοῖ εἶσθαι», ἀντίθετον τῇ «τιθέναι, ἀποδέσθαι». Ἀπαντᾷ δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς Ὁ' καὶ ἐν τῇ Κ. Δ. συνώνων τοῖς «ἀκυροῦν, καταργεῖν».

Ἐν σελ. 431. «Κατάρα» (κελάρα) ἀντίθετον τῇ εὐλογίᾳ (ὑπεράγα) ἡ λέξις ἀπαντᾷ παρ' Αἰσχύλῳ, Εὐριπίδῃ, Πλάτωνι καὶ τοῖς μεταγενεστέροις.

Ἐν σελ. 458. Τὸ ζωοποιεῖν ἀπαντᾷ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Θεοφράστου καὶ σημαίνει «ποιεῖν ζῆν» ζῶντα ἀποδεικνύειν, παρέχειν ζωὴν. Τὴν ἔννοιαν ταύτην ἔχει ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ λαμβάνεται μάλιστα ἐν ἡθικῇ ἐννοίᾳ κατὰ τὴν ἡθικὴν σημασίαν, ἣν ἔχει ἡ λέξις ζῶν παρὰ τῇ Ἰωάννῃ καὶ τῇ Παύλῳ. Τὸ δὲ ζωογονεῖν ἀπαντᾷ ἐν τῇ Κ. Δ. σχεδὸν αἰεὶ κυριολεκτούμενον.

Ἐν σελ. 465. Χρῖλόν ἐνεδύσαο = τὸν χρῖλόν περιεβαλεῖν ἢ ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος μεταφορὰ αὕτη ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς θύραθεν οὐ σπανίως καὶ ἐν τῇ Π. Δ. καὶ ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ παρὰ τοῖς Ραββίνοις καὶ παρὰ τοῖς Ἀραβί καὶ παρὰ τοῖς Λατίνοις καὶ παρ' ἄλλοις. Παρ' Ὁμήρῳ λέγεται «ἐννύσθαι ἄλκην». Παρ' Ἀριστοφάνῃ «τόλμημα τοληκοῦτον ἐνδύεσθαι». Παρὰ Λουκιανῷ «ἀποδυάμενοι τὸν Πυθαγόραν τίνα μετημφίεσω μετ' αὐτόν; Καὶ παρὰ Διδανίῳ «εἰς τὴν τὸν στρατιωτὴν ἐνέδου τὸν σοφιστὴν». κλπ.

Ἐν σελίδι 529. ἡ λέξις «ἀγάπη» ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ὁ' καὶ ἐν τῇ Κ. Δ. παρὰ δὲ τοῖς θύραθεν οὐδαμοῦ. Οἱ Ὁ' μεταφράζουσι δι' αὐτῆς τὴν λέξιν ἀχαβῆ. Ἐν τῇ Κ. Δ. ἐν μὲν ταῖς Πράξεσι παρὰ τῇ Μάρκῳ καὶ Ἰακώβῳ δὲν εἴρηται ἡ λέξις, ἀπαξ δὲ μόνον εἴρηται παρὰ Ματθαίῳ (ΚΔ'. 12) καὶ Λουκᾷ (ΙΑ' 42) πλεονάκις παρὰ τῇ Παύλῳ, τῇ Πέτρῳ, τῇ Ἰούδᾳ καὶ πλειστάκις παρὰ τῇ Ἰωάννῃ. Ἀπὸ τοῦ Πλουτάρχου ἀπαντᾷ ἡ λέξις «ἀγάπησις». Ἀντ' αὐτῆς οἱ ἡellenοὶ ἐποιοῦντο χρῆσιν τῆς φιλίας, τοῦ ἔρωτος, τῆς στοργῆς, τῆς φιλανθρωπίας, τοῦ ἐλέους.

Ἐν σελ. 531. ἡ λέξις «πεισμονή» εἶνε τῶν ἀπαξ λεγομένων ἐν τῇ Κ. Δ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρ' Ἰγνατίῳ ὁμοίως παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς π.χ. τῷ Χρυσόστομῳ, τῷ Ἐπιφάνειῳ, τῷ Ἰγνατίῳ καὶ ἄλλοις. Παρ' Εὐσταθίῳ («Ὁμήρου παρεκβολαί») εἴρηται πολλάκις, σημαίνει δεισχυρὸ γνωμοσύνην, τὸ σκληροτράχηλον, τὸ ἀμετάπειστον.

Ἀρκοῦσι τ' ἀνωτέρω, νομίζω, ὅπως ὁ ἀναγνώστης εἰκόσῃ ὅπου ἠθαρύρον περιχλῆται ἢ βίβλος αὕτη τοῦ κ. Ε. Ζολώτα.

Ὅθεν ἀπὸ καρδίας συγκαίρων, εὐχομαι ἵνα ὁ ἀνὴρ παρουσιάσῃ ἡμῖν καὶ ἄλλα ὅμοια ἔργα, οἷον τὸ προκείμενον, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Χριστοπεωνόμενου πληρώματος καὶ πρὸς τιμὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἧς ἔγκριτον μέλος πάντοτε ἀπετέλεσεν.

ΚΩΝ. Α. ΠΑΠΑΖΗΣ

Ν Ε Α Ζ Ω Η

ΓΡΑΜΜΑΤΑ - ΤΕΧΝΑΙ

Ἡ Ἀριάδην. — Ἡ ἐναρξίς τῶν παραστάσεων τῆς ἐφετεινῆς καλλιτεχνικῆς περιόδου εἰς τὸ Μελόδραμα τῶν Παρισίων ἐγένετο μὲ ἐν νέον ἔργον τοῦ ἐνδόξου Massenet, μὲ ἐν καινοφανὲς ἀριστοῦργημα τοῦ ἀθανάτου συγγραφέως τῆς Manon, μὲ τὴν Ἀριάδην. Τὸ ἔργον τοῦτο, ἔμμετρον δρᾶμα εἰς πέντε πράξεις, εἶναι ἐκ τῶν καλυτέρων, τὰ ὁποῖα ἐξῆλθον ἐκ τοῦ γλαφυροῦ καὶ γονίμου καλὰμου τοῦ Catulle Mendès, τοῦ κορυφαίου τῶν γάλλων συγχρόνων ποιητῶν σύναμα δὲ καὶ κριτικῶν. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι Ἑλληνικὴ καὶ ἔχει ἐν ὀλίγοις ὡς ἐξῆς. Ἡ Ἀριάδην ἐράται τοῦ Θησέως-εἰς ὃν δίδει καὶ τὸ ἱστορικὸν νῆμα δι' οὗ θὰ νικήσῃ τὸν Μινώταυρον — καὶ νυμφεύεται αὐτόν, ὅστις τὴν ἀνταγαπᾷ. Ἡ ἀδελφὴ ὁμῶς τῆς Ἀριάδνης ἡ Φαίδρα ἐράται ἑμμανῶς τοῦ Θησέως, ὅστις ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ αἰσθήματα αὐτῆς. Ἡ Φαίδρα ὁμῶς αἰσθανθεῖσα ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀντελήθη τὸν μετὰ τοῦ Θησέως ἔρωτα τῆς, κατηγορεῖ τὴν Ἀφροδίτην ὡς ἀποπλανήσασαν αὐτὴν καὶ θραύει τὸ δια λίθου ἄγαλμα αὐτῆς ὅπερ πίπτει καὶ τὴν κατασυντρίβει. Ἡ Ἀριάδην, καλὴ ἀδελφὴ, μεταβαίνει εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Πλούτωνος καὶ κατορθώνει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν γῆν τὴν προσφιλεῖ ἀδελφὴν τῆς. Αὕτη ὁμῶς μόλις συναντηθεῖσα ἐκ νέου μετὰ τοῦ Θησέως, ἀγνώμων καὶ ὑπεῖκουσα εἰς τὸ σφοδρὸν πάθος τῆς ἀναχωρεῖ μετὰ τοῦ Θησέως.

Τὸ ἔργον τοῦτο μελοποιήθη ὑπὸ τοῦ Massenet παυχθὲν μετὰ περισσῆς ἐπιτυχίας, εἶναι προωρισμένον νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν καὶ τὴν ἀχαλίνωτον ὀργὴν τοῦ ἔρωτος.

Ὁ Massenet κατάρθρωσε διὰ τῆς μουσικῆς διὰ καταλλήλων ἡδυμολῶπων ἤχων νὰ χαρακτηρίσῃ ἐν ἑκάστῳ τῶν ὁρώντων προσώπων τοῦ δράματος. Ἡ μουσικὴ εἶναι πλήρης δυνάμεως καὶ ὕψους. Ἡ φύσις τῆς Ἀριάδνης συνεφώνει τὰ μάλιστα μετὰ τὰς συμπαθείας τοῦ συνθέτου. Διὰ τοῦτο ἀφιέρωσεν εἰς αὐτὴν τὰ κάλλιστα καὶ συγκινητικώτατα μέρη τῆς συνθέσεως του. Κατὰ τὴν γνώμην δὲ τῶν κριτικῶν ὁ ρόλος τῆς Ἀριάδνης θεωρεῖται ἥδη ἐκ τῶν καλλίστων τοὺς ὁποίους ἐφίλοτέχνησεν ὁ μέγας συνθέτης.

Τὸ ἔργον τοῦ Κου Σ. Ἀντωνοπούλου. — Ἡ ἐλαττωμένη ἔργου Ἑλληνικοῦ περὶ Μικρᾶς Ἀσίας καὶ μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν γένει ἡτο λῖαν αἰσθητὴ. Διότι εἶναι ἀληθές, οὐστὺχῶς ὅτι οἱ πλείστοι λῖαν ἀσαφεῖς καὶ ἀτελεῖς ἰδέας ἔχομεν, ὡς μὴ ὀφείλει, περὶ Μικρᾶς Ἀσίας, περὶ τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς, περὶ τῶν ὕλικῶν καὶ ἠθικῶν αὐτῆς δυνά-

μεων και περι της ολης δυνάμεως εν γένει του εν αυτη οικουντος υποδούλου Έλληνισμού. Και αι άσφαεις αυται ιδεαι ως περι Μικρας Άσίας εχομεν ειναι έρριμισμα εκ ξενων αναγνωσμάτων άτινα μεστα ανακριδιων μειουσι το ελληνικόν στοιχειον ενεκα διαφόρων λόγων.

Η σπουδαιοτάτη αυτη έλλειψις πληρουται νυν δια της εκδόσεως υπό της εγκρίτου εφημερίδος «Το Κράτος» της εις πάν έθνικόν έργον πρωτοστατούσης, του περι Μικρας Άσίας έργου του Κου Σ. Άντωνοπούλου πρόην Γενικού Προξένου της Ελλάδος εν Συμύρνη και τέως διπλωματικού πράκτορος εν Μαυροβουνίω, όστις ως εκ της επισήμου θέσεως του επεδεκέθη πλείστα όσα μερη της Μ. Άσίας και έμελέτησε τόν λαόν αυτης.

Δια πάντα ταυτα το έργον του κ. Άντωνοπούλου πραγματευόμενον περι τόν σπουδαίον ζητήματος πρέπει νά γίνη κτήμα παγτός Έλληνας.

Φύλλα Ημερολογίου.— Έλάδομεν τα Φύλλα Ημερολογίου του κ. Καλογεροπούλου διευθυντού της Πανακοθήκης, περι ών έλλείπει χρόνου και χώρου, θά γράψωμεν εις το προδεχός φυλλάδιον.

Διδασκαλικός Συλλόγος.— Επίσης έχοντες ύψι ύψει τα δύο πρώτα εκδοθέντα φυλλάδια του δελτίου του εν Αθήναις Διδασκαλικού Συλλόγου θά γράψωμεν περι αυτου προδεχός.

Ζωγραφίαι και προσωπογραφίαι του Fayoum.— Ο κ. Robensohn ανασκάπτων την οικίαν του Tebtynis ανεκάλυψε δύο εικόνες γεγραμμένας επί ξύλου, αι όποσαι είχαν αναρτηθή επί του τοίχου, της μιας τών όποιων είναι σχεδόν άκέραιον το πλαίσιον. Γνωρίζομεν ότι οι αρχαιοι εγνώριζον την επί όκριθαντος ζωγραφικήν, ουδέν όμως είχαν ανευρεθή εις Πομπήϊαν εν Αιγύπτω δε εν και μόνον αντίτυπον, και τουτο εβόπτον και είχαν ανευρεθή υπό του Flinders Petrie εν Hawara. Τούτου ενεκα οι πίνακες του Tebtynis έχουσιν άξίαν τινά, διότι η τέχνη εινε μετριοτάτη δέν άνέρχονται δε πέραν του II αιώνος π. Χ.

Ο εις τούτων παριστά την Souchos και την Ίσιν καθήμενους επί θρόνου τόν όποιον περιβάλλει ο

Άρποκράτης. Ο άλλος, ό όποιος δέν εινε άκέραιος παριστά την Αθηνάν, κεκαλυμμένην την κεφαλήν φωτοστεφανωμένην άκτινωτήν κρατούσαν εις την χείρα δόρυ πτερυγωτόν και το στήθος προστατευόμενον επί της φοιδωτής Αιγίδος. Εις το πλευρόν της ίστατο άλλη θεότης, η όποία εξέλιπεν.

Εκτός τών δύο τούτων πινάκων, ό Κος Rubensohn παρουσίασε και τρίτον προερχόμενον επίσης εκ Fayoum και κείμενον εις το μουσειον του Καΐρου· επί τούτων παρίσταται ό Διόνυσος παιδίον γυμνός και όκλαδόν καθήμενος, φέρων τόν δείκτην της χειρός εις το στόμα, και δια του άριστερου βραχίονος κρατών βότρυν σταφυλής. Η τέχνη φαίνεται ανωτέρα τών δύο πινάκων του Tebtynis όλον δε το έργον εινε καλής σκηνογραφικής τέχνης.

Αι τελευταίαι ανασκαφαί εκίνησαν την προσοχήν επί ειδους τινος εικόνων επί σανιδωμάτων (panneau de bois): Ταυτα φαίνονται σύγχρονα τών προσωπειών και τών ένταφιων προτομών τα όποια ήσαν κεχρωματισμένα και ένίοτε κεχρυσωμένα. Και έν ό τα τελευταία ταυτα απορρέουσιν εκ της αιγυπτιακής μουμίας, αι επί της όθόνης και ξύλου εικόνες πιγάζουσι, κατά το μάλλον ή ήττον, άμέσως από της ελληνικής τέχνης· ό κ. Edgan φρονεί ότι τινές τών μικρών πινάκων άνάγονται εις την εποχήν τών Φλαβίων ό δε τρόπος (ή μόδα) ούτος εξηκολούθησε μέχρι της III μ. Χ. εκατ. Αι εικόνες αυται ειναι παρεμφερείς, δύο δε τών σανιδωμάτων φέρουσι εις την όπισθίαν όξιν άμυδρόν σκιαγράφημα γεγραμμένον δια χροστίης.

(Revue des Etudes Grecques No 84 σελ. 166.)

Δείκτης έπιτυχίας.— Εν Ρώμη, εν τω θεάτρω Κωνσταντίνη κατά την πρώτην παράστασιν της νέας κωμωδίας του Gabriele d' Annunzio: il più forte, θά γίνωσιν αι δοκιμαί μηχανήματος λίαν περιέργου προωρισμένου νά διλοϊτήν περι του διδασκομένου έργου γνώμην του κοινού, του αλανθάστου και άδεκάστου τούτου κριτού.

Πας θαμών θά λαμβάνη μετά του εισιτηρίου εισδος έπεισιτηρίου, το όποιον θά ρίπτη μετά το πέρας της διδασκαλίας εις μίαν τών δύο σχισμών ως φέρει το μηχανήμα αναλόγως της έντυπώσεως ήν απέκόμισεν εκ του διδαχθέντος έργου. Έκατόν έπεισιτηριον ριπτόμενον εις μίαν εκ τών σχισμών ελέγχεται υπό καταλλήλου δείκτου και εις την αναλογον στήλην. Ούτω σχεδόν άμέσως γίνεται γνωστόν πόσας λευκάς ψήφους έλαβε και πόσας μελαινάς.

Το μηχανήμα ειναι εύφύεστατον, άλλ' ιδωμεν τι θά ειπωσιν οι δραματικοί κριτικοί περι του άμεροζήλπου αντιπάλου του άπροσδοκίτου τούτου συνδεξέφου.

